

Μετανάστες: Ησυχία, τάξη και... αυτασφάλιση

της Αγγελικής Σεραφείμ

Μεταναστευτικό θέμα. Ιδωμένο για μια φορά χωρίς αριθμούς και προσθαφαιρέσεις. Χωρίς ποσοτικά δεδομένα. Χωρίς να έχει προηγηθεί καμία έρευνα. Ιδωμένο για μια φορά ανθρωπιστικά. Όσο και αν έχει ξεφτιλιστεί η λέξη από τους όποιους «ανθρωπιστές» ελεήμονες χριστιανούς αριστερούληδες. Ανθρωπιστικά με την έννοια της εστίασης στον άνθρωπο και όχι στην αριθμητική ή όποια άλλη ποσοτική αναπαράστασή του.

«Έξω οι ξένοι απ' την Ελλάδα». Με τις πιο σικάτες κρατικές ή κοινωνικές εκδοχές του. Οι ξένοι, δηλαδή ή μη Έλληνες. Από την Ελλάδα, δηλαδή το χώρο που ανήκει στους Έλληνες, που τον κληροδότησαν οι Έλληνες παππούδες και γιαγιάδες και όταν μιλάμε για παππούδες και γιαγιάδες εννοούμε και τους «Έλληνες» πολλών π.Χ. αιώνων που δεν ήξεραν τι σημαίνει Έλληνας αλλά είχαν το ελληνικό αίμα και γονίδια και μας τα κληροδότησαν. Ακούγεται μεταφυσικό αντιεπιστημονικό και παράλογο; Μα σε αυτή την προιδέα στηρίζεται ένα αφηρημένο δικαίωμα που απολαμβάνουμε όλοι οι Έλληνες οι γηγενείς να διεκδικούμε προτεραιότητα στη μάχη για μια θέση (ακόμη και χωροταξικά) κάτω από τον ελληνικό ήλιο.

Ο μετανάστης ή ο πρόσφυγας έχει οπωσδήποτε επιλογές. Να μείνει (να πεθάνει) στην πατρίδα του ή να φύγει. Και ευτυχώς «επιλέγει» το δεύτερο. Με ποια λογική σκεφτόμαστε (ως κράτη) αν θα τον δεχτούμε; Με τη λογική ότι στη δεινή θέση του είναι αδύναμος και μπορούμε να τον αποδυναμώσουμε περισσότερο ορθώνοντας τα σύνορά μας απέναντι στην «επιλογή» του. Μόνο με τη λογική της χρονικής προτεραιότητας μπορεί να εξηγηθεί η αποβολή του πρόσφυγα από τον εθνικό μας χώρο. «Είμαστε εδώ πριν από σένα, δεν χωράς- φύγε.» Δηλαδή με τη λογική ενός ασανσέρ ή ενός λεωφορείου. Που είναι η λογική των μέσα.

Η κοινωνική συνείδηση είναι ήσυχη όταν εκπορνεύονται με τη βία ανήλικα παιδιά, όταν σκοτώνονται οι εργάτες σε εργατικά ατυχήματα και παραμένει ήσυχη όταν παρακολουθεί την καταδίκη στην ανέχεια και στο θάνατο των ανθρώπων που γίνονται πρόσφυγες. Που επιζητούν μια βάση για ένα ξεκίνημα, κάτι που τελικά δικαιούνται. Και που κατέφυγαν στο δρόμο της προσφυγιάς γιατί η ανεπτυγμένη Δύση έχει απλώσει το τροφαντό χεράκι της στον τόπο τους. Μήπως έχει κανείς την ψευδαίσθηση ότι οι πρόσφυγες ονειρεύονται τον καπιταλιστικό παράδεισο της ανεργίας και της φτώχειας; Ότι ονειρεύονται να θυσιάσουν στα θεμέλια της κοινωνικής πυραμίδας για να φέρουν γούρι στη σταθερότητά της; Απλώς δεν μας πολυνοιάζει και τι ονειρεύονται. Δε μας αφορά. Μας αφορούν στο μέτρο που μπορεί να μας χαλάνε τη θέα η καταυλισμοί τους, η ρακένδυτη ένδυσή τους ή στο μέτρο που μπορεί να ανησυχούμε για μεταδοτικές ασθένειες. (Κοίτα να δεις που δεν προλαβαίνει η γραφίδα να κουνήσει ρούπι χωρίς να κλείσει το μάτι στο ταξικό του θέματος). Μας ενοχλεί ό,τι κραυγάζει τη φτώχεια και την εξαθλίωση.

Το κράτος στέκεται πολύτιμος παράγοντας στη διαιώνιση αυτού του εξευτελισμού ανθρώπινων υπάρξεων. Κύριε Εργοδότη, δεν ασφαλίζεις τον αλλοδαπό εργαζόμενο; Δεν πειράζει, θα τα εξαγοράσει τα ένσημα! Ταχύρρυθμα κυβερνητικά μαθήματα για το πώς μπορούμε να έχουμε και την πίτα ολόκληρη (δηλαδή έσοδα Ταμείων) και το σκύλο χορτάτο (χωρίς «δηλαδή»). Ο

μεταναστευτικός πληθυσμός είναι η καλύτερη ευκαιρία για το κράτος να προπονηθεί, τελειοποιώντας τις πολιτικές του για καταπάτηση των εργασιακών δικαιωμάτων, παραβίαση και έλεγχο της όποιας ιδιωτικότητας και το καλύτερο: εξασφάλιση της πλήρους υποτέλειας.

Το σχέδιο είναι τόσο σατανικό που αποκλείεται κάποιος νους ή και ολόκληρη δεξαμενή σκέψης να το είχε συλλάβει συνολικά εξ αρχής: Χαράσσω μια μεταναστευτική πολιτική νομιμοποίησης- κέντρο διερχομένων (δηλαδή με εισερχόμενους και εξερχόμενους σε τακτά και άτακτα χρονικά διαστήματα). Που το δικαίωμα διαμονής εξαρτάται από την εργασία. Όπου μετακυλώ την ευθύνη ασφάλισης στον εργαζόμενο. Που δεν έχει δικαίωμα οικειοθελούς αποχώρησης, γιατί έτσι δεν μπορεί να εγγραφεί στα Μητρώα Ανέργων του Ο.Α.Ε.Δ.. Που δεν μπορεί να είναι άνεργος, γιατί πρέπει να εμφανίζει εισόδημα 13.000 ευρώ για να προκύπτει ότι μπορεί να συντηρήσει τη σύζυγο και τα 2 παιδιά του. Όχι - και η σύζυγος εργάζεται. Αλλά «μαύρα», γιατί αφού έχει άδεια διαμονής για οικογενειακή επανένωση δεν έχει δικαίωμα να εργαστεί.

Χωρίσατε κύριε; Και το αναφέρετε 2 μήνες μετά; Πρόστιμο 250 ευρώ. Ξαναπαντρευτήκατε ήδη και δεν το αναφέρατε εντός μηνός; Αυτό αποτελεί υποτροπή. Πρόστιμο 500 ευρώ. Είστε προφανώς καθ' ἕξιν αμελής.

Κι οι ανεχόμενοι και σιωπούντες είμαστε προφανώς ένοχοι χωρίς ελαφρυντικά. Αλλά και ήσυχοι. Κανένας νομοθέτης δεν θα ποινικοποιήσει τη σιωπή μας, κανένα δικαστήριο δεν θα μας καταδικάσει. Θα αρχίσουμε να ανησυχούμε, όταν μάθουμε ότι εκτός από τη μικρή αδερφούλα μας έχουμε και έναν άλλο Αδελφό, πιο Μεγάλο.